

den 19de August have været overordentlig store, størst dog paa Preussernes Side; at angive deres Størrelse er endnu umuligt, da alle officielle Meddelelser mangle; men man feiler vistnok ikke meget, naar man anslaaer dem til mellem 50—60,000 Mand. Marskalk Bazaine har vel ikke seet sig istand til udføre sin Plan, men ved det Feltherretalent, som han har lagt for Dagen, har han atter hævet Tilstanden baade til Ledelsen og til Krigens endelige Udfald, skjøndt man stedse tydeligere indseer, hvilke store Opoffrelser der maa gjøres.

Men skjøndt Bazaine ikke har kunnet forene sig med Mac-Mahon, som tilligemed Canrobert har raadet til Valget af den franske Hærs nuværende Øverstcommanderende, vil han dog tvinge Preusserne til at efterlade 200,000 Mand ved Metz, som ikke ville kunne deltage i de tilbagesaaende Operationer. Prinds Friedrich Carl og General Steinmetz ville altsaa kunne overlade Kronprindsen 80,000 Mand, og da Sydhæren i den seneste Tid har modtaget betydelige Forstærkninger fra Tydskland, maa dens Styrke med de ovenomtalte 80,000 Mand vistnok kunne anslaaes til henved 300,000 Combattanter. Det er Kronprindsens og Mac-Mahons Hærbevægelser, som i den nærmeste Fremtid fornemmelig ville gøre Krav paa vor Opmærksomhed. Ifølge de seneste Efterretninger synes det, som om Kronprindsen, uden at ændse Marskalk Mac-Mahons Armee, der for Øieblikket anslaaes til at være 150,000, ifølge »La France« endog 167,000 Mand stærk, og som stedse modtager nye Forstærkninger, havde isinde at marchere lige mod Paris. Det vilde imidlertid være et meget farligt Foretagende med Hertugen af Magenta i Flanken, og medens Forholdene ved Metz endnu henstaae saa uafgjorte, at Kronprindsen, hvis Bazaine vandt en Seir, kunde komme i en høist betænkelig Stilling. Iøvrigt var den preussiske Sydarmee, hvis Hovedstyrke man allerede paastod befandt sig i Bar-le-Duc, endnu den 16de i Nancy, medens dens Fortropper sikkert endog have været fremskudte Vest for Bar-le-Duc. Mac-Mahons Bevægelse i nordvestlig Retning fra Châlons til Rheims er, hvis Efterretningen for Resten bekræfter sig, begrundet i, at Terrainet i Nærheden af Leiren ved Châlons ikke frembyder saa store Fordele, som den franske Presse har antaget. Adskillige Officerer have tvertimod i Løbet af denne Uge henledet Opmærksomheden paa, at de i Nærheden af Leiren anlagte Skanser ere ubetydelige og snarere bestemte til Øvelse for de i Leiren liggende Divisioner, end til egentlig Krigsbrug. Et Telegram af 25de August fra »Reuters office« paastaaer, at Mac-Mahon allerede den 22de har forladt Rheims, og at man antager, at han vil ile Bazaine tilhjelp. »La France« af 23de August udtaler den samme Formodning i en ledende Artikel ved at sige: »Trods alle preussiske Depecher er der ifølge vore Anskuelse en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at Marskalk Bazaine vil være istand til at fortsætte sin heltemodige Modstand og holde sig kampberedt, indtil det lykkes Marskalk Mac-Mahon, hvis Bortmarche fra Châlons nu ikke mere er nogen Hemmelighed, at række ham Haanden og være ham behjælpelig med at bibringe Fjenden det afgjørende Slag.«

For Fuldstændighedens Skyld kunne vi ikke undlade at omtale et morsomt og ublodigt Sælsag under Rügen, i hvilket en preussisk Corvet og to Kanonbaade kæmpede med fire franske Panterskibe og en Avisodamper! »Det Telegram, som vi have modtaget om denne Bedrift,« siger »Le Pays«, »burde have tilføiet, at de franske Krigsskibe flygtede, og at de preussiske Skibe efter Kampen vare langt stærkere, end da den begyndte.«

Imidlertid opbyde de to mægtige Modstandere hele deres Kraft til den afgjørende Kamp. De synes begge at være komne til den Overbeviisning, at de Midler, de for Øieblikket have til deres Raadighed, ikke ere tilstrækkelige. Selv »L'Indépendance Belge« maa trods sin Kjærlighed til Preussen indrømme, at om end Marskalk Bazaine har været nødsaget til at opgive sin oprindelige Plan, have Preussernes Tab dog været saa forfærdelige, at de ere blevne betænkelige og begynde at indsee, hvormeget Blod det endnu vil koste, og hvilke umaadelige Opoffrelser de maae gjøre, hvis det skal lykkes dem at beseire Frankrigs militaire Genie, dets Soldaters Heltmod og dets Borgeres Fædrelandskjærlighed, der nu alene er rettet mod det fælles Maal, at kaste Fjenden tilbage. Med Hensyn til den tyske Armees Forøgelse meddeler »La France«, at 100,000 Mand af den schlesiske Armee, der er bleven disponibel, efterat Østerrig har trukket det i Böhmen opstillede Observationscorps tilbage, rykke imod Rhinen; at General Falkenstein, der ikke mere nærer Frygt for en Landgang paa Kysterne ved Østersøen og Nordsøen, allerede har afsendt 50,000 Mand til Cøln, og at hele det vaabenføre Mandskab fra det 16de til det 50de Aar er indkaldt i Rhinprovinc-

serne. Det nævnte Blad siger: »Grev Bismark forbereder et Indfald, saaledes som det foretoges af de gamle barbariske Folkehorder. Det vilde være afsindigt alene at stole paa Hærens Mod, naar et slikt System anvendes; hele Preussen kaster sig over os, hele Frankrig bør reise sig.« »La Correspondance du Nord-Est« stadfæster Meddelelserne i »La France« og paastaaer, at Preusserne have besluttet at kaste hele Tydsklunds Stridsmagt mod Frankrig for at ende Krigen i fjorten Dage ved at levere det ene Slag efter det andet. I Berlin har man allerede modtaget Befaling til at organisere Landeværnets sidste Opbud og sende det til Frankrig. Endelig skrives fra Preussens Hovedstad til »Neue freie Presse«: Der er indtruffen Befaling til Regimentsdepoterne, at de ufortøvet skulle afsende Mandskab til Krigsskuepladsen, medens der tillige er Tale om at organisere sex Armecorps'er af Landeværnet. Ved denne Kraftanstrengelse vil Preussen dække de Tab, som det siden Krigens Begyndelse har lidt, og som »Le Volontaire« efter en i Enkelthederne gaaende Beregning anslaaer til 140,000 Mand Faldne, Saarede og Savnede.

Frankrig udfolder den samme Kraft, og Krigsministerens saa loypriste Organisationstalent aabenbarer sig i det nærværende skjebnesvangre Øieblik i hele sin Glands. Men der er den store Forskjel, at medens det preussiske System har taget Alt, hvad der var, besidder Frankrig overordentlig store Hjælpebidler, som Regering og Folk nu kappes om at anvende til Fædrelandets Frøelse. Marskalk Mac-Mahon staaer, som sagt, i Spidsen for Frankrigs anden Armee, som alt er over 150,000 Mand stærk og som daglig forøges med nye Regimenter og med Friskarer, organiserede af gamle Officerer. Frankrigs Forstbetjente, i et Antal af 5000 strømme til Paris og have alt samlet sig i to fortrinlige Jægerregimenter. Forterne i Paris ere armerede, den dem forbindende Enceinte er opført, og man venter, at Paris om et Par Dage skal befinde sig i fuldstændig Forsvarsstand. Kanonerne betjenes af 4000 Marinesoldater, der ved Sebastopol erhvervede Berømmelse som udmærkede Artillerister. Et Corps paa 30,000 Mand skal tilligemed Mobilgarden, der anslaaes til 25,000 Mand og Nationalgarden deltage i Forsvaret. Med Hensyn til Nationalgarden meddelte Indenrigsministeren i Anledning af en Forspørgsel i den lovgivende Forsamling, at medens der den 12te August fandtes 24,000 bevæbnede Nationalgardister i Paris, var deres Styrke nu voxet til 51,000. Der uddeltes daglig 8000 Geværer, og den 26de August vil Nationalgarden være 80,000 Mand stærk. Ministeren tilføiede, at før man forsynede Nationalgarden i Paris med Geværer, maatte man først udruste alle de gamle Soldater, som havde meldt sig, og som man strax kunde sende til den active Hær, samt Nationalgarden i de af Fjenden truede Departementer. Paa denne Maade vare 200,000 Chassepotgeværer og til Bagladevaaben forandrede Rifler blevne anvendte. Den til Forsvaret af Paris under General Trochu samlede Stridsmagt anslaaes til 170,000 Mand, og naar man seer, hvor energisk Greven af Palikao optræder, faaer man Tillid til den af ham afgivne Forsikkring, at han i de første Dage af September vil have stillet en ny, 300,000 Mand stærk Armee, paa Benene. I dette Øiemed har Regeringen den 23de August fremlagt et Forslag, ifølge hvilket alle forhenværende Militaire, gifte saavel som ugifte, mellem 35 og 45 Aars Alderen samt alle forhenværende Officerer indtil 60 Aars Alderen og alle tjenstdygtige Generaler indtil 70 Aars Alderen indkaldes til at stille sig under Fanerne.

Da det mod Frankrig coaliserede Europa i Aaret 1814 overskred Rhinen, betonedede de fire Stormagter, hvis Hære skulde bibringe Napoleon det sidste afgjørende Slag, meget stærkt, at de ikke førte Krig med den franske Nation, men kun med den Erobrer, med hvem det var umuligt at leve i Fred. Opflammet af den Lykke, der hidtil har begunstiget Tydsklunds Armeer tage Grev Bismarks Organer derimod ikke i Betænkning nu at erklære, at det ikke er imod Napoleon den Tredie, men mod Frankrig, mod det franske Folk at man fører Krig, og hvis det var Formaalet for Forbundsantslerens Bestræbelser, at bevæge hele den franske Nation til at reise sig, kunde han ikke bære sig anderledes ad. Et mere udfordrende Sprog end hans Organer føre, lader sig ikke godt tænke. »Köln. Zeitung«, der dog hører til de mest besindige Blade, udbryder saaledes: »Vi føre ikke Krig med et Dynasti eller med en Statsform, men med Frankrig, hvis Folk er grebet af Vanvid, med Frankrig, som i tre Aarhundreder og under alle mulige Forfatninger har gjort Fordring paa at herske over alle andre Nationer. Lad Benedetti og Murat længe nok besøge Lord Granville, lad ham conferere med Baron Brunow. Tydskland kan ikke opgive sit Formaal,

Tydskland kan ikke hvert tredie eller fjerde Aar føre en Folkekrig, det maa nu naae Maalet, enten i Kamp med Frankrig alene eller med Frankrig og dets Forbundsfaeller.« Forbittrelsen mod »Times« er meget stor. Dette Blad, siger man, har den Dristighed at anmode os om at lade os nøie med at faae Krigsomkostningerne godtgjort i den samme Artikel, i hvilken det indrømmer, at det seirrige Frankrig ikke vilde have tilladt nogen Indblanding. Det taler endog om, at det Skridt, der nu bør gjøres, er at foreslaae de krigsførende Magter Fredsbetingelser og at sætte dem igjennem med Magt, hvis det er muligt. »Köln. Zeit.« bemærker i denne Anledning: »Vi ønske Østerrig og England alt muligt godt, men hvem, der kunde falde paa, at standse os, medens vi grundigt tugte Frankrig, hvem der er afsindig nok til at fordre af os, at vi skulde lade os affinde med en Pengesum, medens Tusinder af vore Sønner og Brødre opoffre deres Liv, han kunde let blive indviklet i Louis Napoleons Skjebne.« Og for at der ikke skal være den ringeste Tvivl om den lange Tales korte Mening, lader det rhinske Blad sig den 21de August tilskrive fra Berlin: »Den af Telegrafien i Udtag bragte Artikel i »Köln. Zeit.«, som med tydelige Ord udtaler, at Tydskland maa fortsætte Krigen med Frankrig og i fornødent Fald med enhver ukaldet Mægler, er et Udtryk for den i alle Kredse herskende Stemning. Hvorledes Regeringen opfatter Stemningen, viser en Artikel ogsaa i »Der Staats-Anzeiger«, i hvilken følgende Sætning vækker megen Opmærksomhed. »Naar de Ædleste falde, kan vort Folk dog trøste sig med, at vi ikke, saaledes som vore Fædre, forgyves ville have gennemført denne hellige Kamp mod et overmodigt og herskesygt Folk, som har berøvet Tydskland dets skjønneste Landstrækninger, og som i Aarhundreder har truet det og søgt at nedværdige det.« »Köln. Zeit.« forsikkrer, at hele den preussiske Presse eenstemmig fordrer, at Elsas og idetmindste den tydsksktalende Del af Lothringen atter vende tilbage til Tydskland som en Garanti for, at det røverske Overfald ikke vil blive gjentaget. De Neutrales Mellemkomst, i hvilkensomhelst Form, vil Tydskland ligesaa lidt taale som Gjentagelse af Forræderiet fra 1815. Denne Fordring opstilles overalt, og Erklæringen i »Der Staats-Anzeiger« godtgjør, at Regeringen lytter til Nationens Stemme.« — Den sidste Paastand er hævet over enhver Tvivl; den preussiske Regering vil altid lytte til Nationens Stemme, naar der er Tale om at gjøre Erobringer.

Skjøndt Stemningen i Tydskland er saa oplyst, at man endog truer de Herskere, der vilde vove at optræde, med at komme til at dele »Louis Napoleons Skjebne,« beretter dog »La France«, at Rygtet om diplomatiske Underhandlingens Indledning var meget almindelig udbredt i Paris den 21de August. De fremkaldtes af de i det italienske Parlament afgivne Erklæringer og af de af forskellige udenlandske Diplomater foretagne Reiser. Grev Chotek, Østerrigs Gesandt i St. Petersburg, er saaledes pludselig ankommet til Paris som Overbringer af den Efterretning, at Rusland ivrigt ønsker Fredens Gjenoprettelse ved en forenet Indskriden af alle de neutrale Magter. Paa samme Tid forsikkrer man, at den russiske Grev Orloff har forladt Wien og vil begive sig til Paris. Endelig har det vakt Opmærksomhed, at Prinds Napoleon pludselig har forladt Châlons og er reist til Florenz. »Vi vide ikke, siger »La France«, hvilken Betydning der maa tillægges alle disse Skridt. Men vi have den faste Overbeviisning, at ingen Mægling, Intervention eller Underhandling kan bevæge Frankrig til at afslutte nogen Fredstractat, saalænge som en preussisk Soldat staaer indenfor vore Grændser.« Hvis det ogsaa er Regeringens Anskuelse, bliver enhver Mægling for Øieblikket en Umulighed, da en saadan diplomatisk Intervention forudsætter, at idetmindste den ene af de krigsførende Magter virkelig ønsker at slutte Fred.

J. C. M.

Preussiske Hærførere i 1870.

II.

General Steinmetz, der under den nuværende Krig staaer i Spidsen for den tyske Nordarmee, er født i Eisenach den 27de December 1796. Han kom i sit tiende Aar paa et preussisk Landcadet-akademi, hvor han viste en saadan Flid, at han allerede i Februar 1813 udnævntes til Porteépée-underofficer i det 1ste Garderegiment, og en Maaned efter ansattes den sextenaarige unge Mand som Secondlieutenant i det 1ste østpreussiske Infanteriregiment, der under York tog Del i Felttogene i 1813 og 1814. Steinmetz blev flere Gange saaret i de Træfninger, hvor hans Regiment var i Ilden, og i Slagene ved Laon og Paris viste han en saa rask Holdning, at han fik Jernkorset. Yorks Armecorps